RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.541 van 27 februari 2003
in de zaak A.108.511/VII-28.319

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij:
advocaat N. LETEN,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Consciencestraat 7

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 3 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 juni 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEBUSSCHER, die, loco advocaat N. LETEN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 mei 2001 en verklaart zich vluchteling op 30 mei 2001.

1.2. Op 8 juni 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 juli 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd:

> "Betrokkene werd verhoord op 4 juli 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.
> Betrokkene, een Slowaaks staatsburger van Roma-origine, zou op 21 mei 2001 de Tsjechische republiek zijn ontvlucht en zou op 22 mei 2001 in België zijn aangekomen. Betrokkene heeft op 30 mei 2001 het statuut van vluchteling aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een internationaal Slowaaks paspoort.
> Volgens betrokkenes verklaringen van 4 juli 2001 voor het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen zou hij samen met zijn echtgenote B. B. de Tsjechische republiek zijn ontvlucht na een agressie door onbekenden en onwil van de politie om bescherming te bieden.
> Betrokkene zou samen met zijn Tsjechische echtgenote sedert zes jaar in de Tsjechische stad Karvina woonachtig zijn geweest. Net voor 22 mei 2001 zouden onbekenden in betrokkenes woning zijn binnengevallen en zouden betrokkene en zijn echtgenote hebben geslagen. Aangezien de elektriciteitsvoorziening zou zijn uitgevallen, zou betrokkene niet hebben kunnen zien wie de agressors waren of met hoeveel ze waren. De aanvallers zouden wel een verwijzing hebben gemaakt naar betrokkenes zuster F. M. door wiens toedoen zij drie jaar geleden zouden zijn veroordeeld en opgesloten. De agressors zouden doodsbedreigingen hebben geuit aan het adres van de familieleden van deze persoon. Betrokkene zou bij de aanval zijn gevallen en het bewustzijn hebben verloren. Toen hij was bijgekomen, zou hij samen met zijn echtgenote naar de politie zijn gegaan om het gebeurde te rapporteren. Nadat zij alles zouden hebben verteld aan een agent, zou die hen naar huis hebben gestuurd en zou hebben gezegd dat de politie daar bij hen zou langskomen. De politie zou echter niet zijn verschenen. Betrokkene zou ook met zijn buren hebben gesproken.
> Die zouden hebben gezegd te weten wie de aanvallers waren en dat betrokkene maar beter kon vluchten aangezien deze aanvallers veel invloed hadden. Betrokkene

en zijn echtgenote zouden zich tot de grootmoeder van betrokkenes echtgenote hebben gericht. Die zou via een Tsjechisch contact de vlucht naar België hebben georganiseerd.

Betrokkene vermeldt ook dat hij actief zou zijn geweest in een organisatie genaamd 'Romska Problematika'. Die organisatie zou problemen hebben ondervonden vanwege de overheid. Deze problematiek maakt volgens betrokkene echter geen deel uit van zijn asielmotieven.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat betrokkene de Slowaakse nationaliteit heeft. Volgens de Conventie van Genève van 28 juli 1951 dient dan ook in hoofde van betrokkene enige mogelijke vrees voor vervolging enkel te worden onderzocht ten aanzien van de Slowaakse republiek. Betrokkene geeft geen blijk van problemen in Slowakije als reden voor zijn vlucht. Betrokkene zou in het verleden Slowakije hebben verlaten omdat hij er na het verlies van zijn vader geen familie meer had, terwijl zijn zus toen reeds in Karvina in Tsjechië zou hebben gewoond (CGVS p.3-5). Betrokkenes echtgenote stelt expliciet in haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat zij en haar echtgenoot geen problemen gehad hebben tijdens hun verblijf in Slowakije een tweetal jaren geleden (CGVS p.10-11). Uit deze vaststellingen dient te worden afgeleid dat wat betrokkene betreft er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden geconstateerd.

Bij analyse van de door betrokkene geleden problemen in Tsjechië dient te worden gesteld dat deze op zich evengoed onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. De door betrokkene beschreven eenmalige aanval werd gepleegd door privé-personen en is van gemeenrechtelijke aard. Ze wordt door betrokkene gelieerd aan daden van agressie die drie jaar geleden zouden zijn gepleegd jegens betrokkenes zuster, als gevolg waarvan er een aanvaller zou zijn veroordeeld. Aangezien de door betrokkene geleden aanval werd gepleegd door privé-personen en van gemeenrechtelijke aard is, stond het betrokkene vrij om hiertegen bescherming te zoeken bij de ordediensten. Dit te meer omdat in het verleden, in het geval van betrokkenes zuster, de nationale ordediensten en het gerecht reeds effectief waren opgetreden tegen een van de agressors. Dit wordt bevestigd door betrokkenes zuster zelf in haar verklaringen van 19 december 1997 voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorverslag). Zij heeft getuigd hoe de leider van de toenmalige aanvallers op basis van betrokkenes medische attesten en haar initiatieven naar het gerecht toe veroordeeld werd tot twee jaar effectieve opsluiting. Betrokkene heeft nochtans nagelaten om de reële mogelijkheden van bescherming tegen de door hem geleden agressie uit te putten. Betrokkene zou zich onmiddellijk na de aanval tot de politie hebben gericht. Die zou de belofte om bij zijn woning langs te gaan, niet zijn nagekomen. Betrokkene heeft nagelaten om hierna uitleg te vragen bij de politie over deze vermeende nalatigheid of desnoods een klacht in te dienen. Betrokkene beweert dit niet te hebben gedaan omdat de politie volgens de buren samenwerkte met de aanvallers en bijgevolg onbetrouwbaar was, bovendien omdat betrokkene bang was van de aanvallers. Aangezien betrokkene op de hoogte was van het optreden van de Tsjechische overheidsinstanties jegens zijn zuster, is het niet aannemelijk dat betrokkene nalaat om verdere pogingen tot het bekomen van bescherming te ondernemen. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen argument worden weerhouden waaruit blijken kan dat hij geen bescherming kan genieten of zou kunnen genieten van de Tsjechische autoriteiten.

Het is bovendien onwaarschijnlijk dat betrokkene zijn gedrag afstemt op de uitspraken van zijn buren over de vermeende macht van de aanvallers en hun vermeende banden met de politie terwijl hij weet dat de Tsjechische overheid in het verleden effectief is opgetreden tegen de aanvallers van zijn zuster, en er bijgevolg verwacht mag worden dat de politie, eventueel na enige aansporing of een klacht, op basis van in het verleden verzamelde gegevens effectief zou kunnen optreden.

Bovendien blijkt uit bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Tsjechische autoriteiten daadwerkelijk initiatieven ontwikkelen om voor alle inwoners van de Tsjechische republiek bescherming te waarborgen en in het bijzonder de algemene situatie van Roma-zigeuners te verbeteren (US Department of State Country Reports on Human Rights Practices for 2000, p.12-16; Rapport Nederlands Ministerie van Binnenlandse Zaken: Positie van Roma in Tsjechië dd. 30 mei 2000, p. 17-24; BBC-SWB dd. 14 september 1998; UNHCR Guidelines relating to the eligibility of

Czech Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998). Uit diverse persberichten blijkt bovendien dat de autoriteiten optreden tegen geweld door skinheads (US Department of State Country Reports on Human Rights Practices for 2000, p.12-13; BBC-SWB dd. 3 december 1998, 11 mei 1998, 25 maart 1998). Deze informatie staat in schril contrast met betrokkenes bewering als zou de politie achter de aanval op betrokkene zitten (CGVS p.21). Evengoed weerleggen deze bronnen betrokkenes beschuldiging dat de Tsjechische politie de activiteiten van Romska Problematika zou dwarsbomen door er skinheads heen te sturen (CGVS p.19-21) en dat de Tsjechische overheid in het algemeen de rechten van Roma-zigeuners niet zou respecteren, zoals betrokkene zou hebben geleerd via Romska Problematika (CGVS p.12).

Voorts dient te worden opgemerkt dat de ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat betrokkene zich niet elders in de Tsjechische republiek zou kunnen vestigen. De aanvallers waren privé-personen, uiteindelijk in een persoonlijk conflict met wraakmotieven jegens familieleden van F. M. De aanval was dan ook gericht op het vroegere adres van deze zuster. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat zijn aanvallers hem op een andere locatie zouden opsporen. Voorts heeft noch betrokkene noch zijn echtgenote noch zijn zuster persoonlijk ooit problemen van vervolging door de nationale ordediensten gekend. Bijgevolg dient te worden geoordeeld dat betrokkene de reële mogelijkheid van een binnenlands Tsjechisch vluchtalternatief niet heeft benut. Ten slotte had betrokkene als Slowaaks staatsburger zelfs de mogelijkheid om terug te keren naar de Slowaakse republiek.

Vervolgens dient er te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn echtgenote. Zo beweert betrokkene dat hij samen met zijn vrouw naar de politie was geweest om de agressie aan te geven. De politie zou betrokkene terug naar huis hebben gestuurd zoals hierboven reeds is uiteengezet. Hierna zou betrokkene met de buren hebben gesproken (CGVS p.16). Die zouden hem op dat ogenblik hebben verteld dat ze de aanvallers kenden, dat het machtige mensen waren, dat ze door de politie waren gestuurd, dat betrokkene best het land zou verlaten aangezien betrokkene zou worden gedood indien de aanvallers zouden terugkeren (CGVS p.13-15, 21).Onder andere omwille van deze uitleg zou betrokkene het niet hebben aangedurfd zich nogmaals tot de politie te wenden. Betrokkenes echtgenote beweert voor het Commissariaat-generaal echter dat zij en haar man niemand hadden gezien na de aanval. Ze zouden na bij de politie te zijn geweest, onmiddellijk. naar haar grootmoeder zijn gevlucht, bij wie uiteindelijk de vlucht werd georganiseerd. Ze zouden niet meer naar het appartement zijn teruggekeerd. Dat de politie uiteindelijk niet meer verschenen was op het appartement van betrokkene meent betrokkenes echtgenote te weten omdat zij en betrokkene na het politiebezoek een uur buiten het politiebureau waren blijven wachten.

Tenzij met de politie of haar grootmoeder zou er met niemand over de aanval zijn gesproken (CGVS p.5-6, 8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van betrokkenes beweringen in het bijzonder inzake de uitspraken van de buren over de aanvallers. Bijgevolg dient betrokkenes opwerping dat de politie banden zou hebben met zijn belagers in twijfel te worden getrokken. Evenmin kunnen deze gegevens het lokale karakter van betrokkenes vrees voor vervolging ontkrachten.

Ten slotte moet er worden opgemerkt dat betrokkene zijn politieke engagement voor Romska Problematika voor het eerst ter sprake brengt ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Aangezien betrokkene zijn vermeend gebrek aan vertrouwen in de politie ten dele terugvoert op de omgang van de politie met deze organisatie lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene dit gegeven vergeet te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg rijst er enige twijfel rond betrokkenes uitspraken in verband met deze organisatie.

Uit wat voorafgaat kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging. De door betrokkene neergelegde documenten (internationaal Slowaaks paspoort, huwelijksakte, overlijdensakte van betrokkenes vader) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet, aangezien ze geen betrekking hebben op de door betrokkene ingeroepen problemen.

Ook in het kader van de asielprocedure van betrokkenes echtgenote B. B. werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem

betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 juni 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Enig middel geput uit de diverse schendingen enerzijds van artikel 52 §1,2/ van de Wet van 15 december 1980 en art. 1 A. van de Conventie van Genève en anderzijds van artikel 52 § 1, 7/ en 62 van de Wet van 15 december 1980 en overschrijding appreciatiebevoegdheid

a. Beschermingsmogelijkheden in land van herkomst niet uitgeput. Doordat:

Het CVGS. onder meer gesteld heeft: "Dat bij analyse van de door betrokkene geleden problemen in Tsjechië dient te worden gesteld dat deze op zich evengoed onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. De door betrokkene beschreven éénmalige aanval werd gepleegd door privé-personen en is van gemeenrechtelijke aard ... Betrokkene heeft nagelaten om de reële mogelijkheden van bescherming tegen de door hem geleden agressie uit de putten. Betrokkene heeft nagelaten om hierna uitleg te vragen bij de politie over deze vermeende nalatigheid of desnoods klacht in te dienen ... Aangezien betrokkene op de hoogte was van het optreden van de Tsjechische overheidsinstanties jegens zijn zuster, is het niet aannemelijk dat betrokkene nalaat om verdere pogingen tot het bekomen van bescherming te ondernemen. Bijgevolg kan er in hoofde van betrokkene geen argument worden weerhouden waaruit blijken kan dat hij geen bescherming kan genieten of zou kunnen genieten van de Tsjechische autoriteiten."

Dat het CGVS haar motivering aldus deels baseert op grond van het feit dat verzoeker de beschermingsmogelijkheden in Tsjechië niet zou uitgeput hebben, niettegenstaande hij op de hoogte was van het efficiënt optreden van de autoriteiten jegens zijn zus; terwijl:

Dat nochtans in het verhoorblad dringend beroep (pag. 12 onderaan en 13 bovenaan) van verzoeker te lezen valt: "Vraag.- nochtans zijn de aanvallers van uw zus veroordeeld en opgesloten? Antwoord.- Ja, slechts via papieren. Ze gingen één deur in en via de andere deur weer weg. Ze zijn niet aangehouden. Nadien heeft niemand meer gezegd wat er met die mensen is gebeurd." Dat bovendien in de bestreden beslissing te lezen valt dat verzoeker ingevolge de feiten gebeurd medio mei 2001 klacht neerlegde bij de politiediensten, die ondanks de belofte langs te zullen komen, niets meer van zich liet horen; Dat verzoeker aldus hoopte te kunnen rekenen op de bescherming of initiatieven van de politiediensten, doch deze zich niet bekommerden om zijn rechten als Roma; Dat verzoeker duidelijk stelde dat wanneer hij klacht tegen de politie zou ingediend hebben, hij dat met zijn leven zou bekopen;

Dat het immers algemeen bekend is dat tot op heden zowel in Slowakije als Tsjechië de politiediensten brutaal optreden ten overstaan van Roma die durven klacht in te dienen, zelfs met de dood tot gevolg; (zie o.m. Rapport 2001 Amnesty International betreffende Tsjechische Republiek, Verslag Amnesty dd. 11/7/2001: "Slovakia: death of a Roma man in custody renewed calls for decisive government action").

Dat bovendien nergens in de Vreemdelingenwet, noch in de Conventie van Genève bepaald wordt dat een kandidaat-vluchteling eerst alle nationale juridische instanties

in zijn land van herkomst dient uit te putten, alvorens in een ander land om bescherming te verzoeken; Dat integendeel artikel 1, al. 2 van de Conventie van Genève bepaalt dat een persoon die de bescherming van zijn land van herkomst uit hoofde van bovenvermelde vrees niet wil inroepen, tevens als vluchteling dient erkend te worden; Dat verzoeker geen beroep wil doen op andere officiële instanties, gelet op het gebrek aan vertrouwen dat er precies toe leidt dat dit alternatief niet eens overwogen dient te worden; (LEJEUNE, L., "De vervolgende partij", T.V.R. 2000, nr.1, p.70). Dat bijgevolg het CGVS op dit punt haar appreciatiebevoegdheid overschreden heeft;

b. Vermeende tegenstrijdigheden:

Dat de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden niet voldoende zwaarwichtig en/of determinerend zijn om te mogen besluiten tot de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag van verzoeker; Dat met betrekking tot verzoekers eigen verklaringen immers dient vastgesteld te worden dat hij steeds zeer gedetailleerd zijn relaas heeft weergegeven en enkel tijdens het tweede interview bijkomende uitleg heeft verschaft omtrent zijn uiteenzetting voor de DVZ; Dat de verklaringen van verzoekers echtgenote betreffende de essentiële gebeurtenissen overeenstemmen met deze van verzoeker.

Dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Minister van Binnenlandse Zaken en bijgevolg ook aan de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen na dringend beroep, een ruime appreciatiebevoegdheid verleent, doch de samenhang van het vluchtverhaal van de asielzoeker en de standvastigheid van diens verklaringen, in het kader van voornoemd artikel, aanvaardbare criteria vormen waarop vernoemde autoriteiten zich kunnen steunen om de ontvankelijkheid van de aanvraag te controleren;

Dat de eventuele contradicties in de verschillende verklaringen door het CGVS. gebruikt kunnen worden om de aanvraag kennelijk ongegrond te verklaren, doch slechts op voorwaarde dat deze contradicties op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van de verklaring van de asielzoeker aantasten; (R.v.St., dd. 28 oktober 1997, 11e Kamer, T V.R. jrg.1998, nr. 1&2, p.36)

Dat aldus het belang van deze contradicties moet beoordeeld worden in functie van het geheel van de afgelegde verklaringen; Dat de eis dat een asielaanvraag absoluut vrij zou zijn van tegenstrijdigheden, immers strijdig kan zijn en dikwijls ook is, met de realiteit der dingen, méér bepaald met de levensloop van de betrokkene, de meegemaakte feiten die soms zeer persoonlijke impact kunnen hebben e.d.; Dat het er dan ook op aankomt dat het asielverhaal, in zijn geheel genomen, coherent en aannemelijk lijkt en niet in strijd is met gekende feiten; Dat indien nodig, het zelfs aangewezen is om het voordeel van de twijfel toe te kennen; Dat verzoeker vanaf het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een precieze, gedetailleerde en omstandige uiteenzetting van de gebeurtenissen heeft gedaan en de essentiële elementen van voormelde uiteenzetting hernomen heeft tijdens zijn verklaringen nadien afgelegd bij het CGVS.; Dat zijn vluchtverhaal coherent is en zijn verklaringen standvastig zijn, niet alleen over de essentiële gebeurtenissen doch ook over de details en de precieze omstandigheden;

Dat wat de verklaringen van verzoekers echtgenote betreft verwezen wordt naar hetgeen hoger reeds uiteengezet werd;

Dat ten overvloede wordt opgemerkt dat geen der verklaringen in strijd is met de algemeen gekende slechte situatie van de Roma-gemeenschap in Slowakije; Dat derhalve de weerhouden contradicties van de Commissaris-generaal onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter en de kennelijke ongegrondheid van verzoekers aanvraag vast te stellen;

Dat nu "deze tegenstrijdigheden" niet voldoende zijn om te beslissen tot het kennelijk ongegrond karakter van verzoekers aanvraag, er geen afdoende motivatie rest om het verzoek tot toekenning van het statuut van politiek vluchteling aan verzoeker onontvankelijk te verklaren;

Dat anderzijds, het Commissariaat-generaal haar bevindingen aangaande dit punt baseert op de niet-conformiteit van verzoekers relaas met de bronnen waarover zij beschikt en waaruit blijkt dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle inwoners van de Tsjechische republiek bescherming te waarborgen en in het bijzonder de algemene situatie van Roma-zigeuners te verbeteren;

Dat uit de recentste bron die door het Commissariaat-generaal wordt aangehaald, hetzij het Rapport van het Nederlands Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 30 mei 2000 inderdaad kan afgeleid worden dat de Tsjechische autoriteiten pogingen zouden ondernemen om de positie van de Roma-bevolkingsgroep te verbeteren, doch anderzijds duidelijk gesteld wordt door de Europese Commissie “dat er zich in het afgelopen jaar (eigen toevoeging: in casu, mei 1999-mei 2000) in de praktijk geen duidelijke verbetering heeft voorgedaan in de positie van de Roma. Roma krijgen nog immer te maken met wijdverbreide discriminatie en vooroordelen terwijl bescherming door politie en rechtbanken veelal ontoereikend is.”

Dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot de vaststelling dat de door verzoeker afgelegde verklaringen niet overeenstemmen met de informatie in de voornoemde door haar aangehaalde bronnen; Dat de in de vermelde bronnen opgenomen informatie de Commissaris-generaal zeker niet kan vrijstellen van de plicht om een gepersonaliseerd onderzoek te voeren met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde relaas;

Dat bovendien de Commissaris-generaal in zijn beoordeling van verzoekers asielaanvraag enkel algemene artikels en documenten voorlegt ter rechtvaardiging van zijn negatieve beslissing, doch verzoeker thans tal van andere artikels en rapporten toevoegt waaruit de actuele werkelijke positie van de Roma-gemeenschap, zowel in de Tsjechische Republiek als in Slowakije blijkt; Dat uit de zeer recente rapporten van Amnesty International blijkt dat beide landen allesbehalve de aanbevelingen van Europa in praktijk omzetten;

Dat de Commissaris-generaal door enerzijds genoegen te nemen met rapporten en verslagen die enkel zijn negatieve beslissing rechtvaardigen en geen betrekking hebben op het persoonlijk relaas van verzoeker, zichzelf een recht toekent dat hij aan verzoeker ontzegt en zodoende het algemene rechtsbeginsel van de gelijkheid der wapens schendt;

Dat in ondergeschikte orde, verzoeker opmerkt dat elke asielaanvraag bovendien op individuele basis dient onderzocht te worden; Dat, gezien de algemene bewoordingen waarin de omstreden beslissing op dit punt werd gesteld en de enkele referentie naar oude rapporten en algemene informatie over de positie van Roma in Tsjechië, de Commissaris-generaal onmogelijk aan deze vereiste tegemoet kan zijn gekomen; Dat de bewoordingen van de omstreden beslissing op dit punt immers kunnen worden aangewend ter rechtvaardiging van een negatieve beslissing tegenover gelijk welke uit Tsjechië afkomstige Roma-asielzoeker; Dat de omstreden beslissing dan ook duidelijk de motiveringsplicht schendt zoals voorgeschreven in art. 62 van de Vreemdelingenwet;

Dat tot slot bij elke asielaanvraag dient onderzocht of in hoofde van de betrokkene een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Dat het duidelijk is dat het CGVS veel te snel tot een gebrek aan ernstige vervolging heeft geconcludeerd omwille van het enkele feit dat het vluchtverhaal tegenstrijdigheden zou bevatten en verzoeker niet de beschermingsmogelijkheden in Tsjechië zou hebben uitgeput, doch haar beslissing terzake niet verder heeft gemotiveerd;

Dat voor de toepassing van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, overeenkomstig artikel 1 al. 2 immers als vluchteling beschouwd, personen die: “Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.”

Roma-gemeenschap - minderheidsgroep:

Dat verzoeker terecht wijst op het feit dat hij problemen ondervond omwille van zijn etnische afkomst en gedurende velen jaren het voorwerp van discriminatie uitmaakte, nu hij tot de Roma-gemeenschap behoort; Dat de Roma-zigeuners zich niet vrij in Slowakije kunnen integreren, noch zich vrij kunnen vestigen over het ganse grondgebied; Dat verzoeker deze omstandigheden toelicht aan de hand van zeer recente artikels en verslagen van Amnesty; Dat hij terecht vreest hetzelfde lot te zullen ondergaan en daarom niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst;

Dat de Slowaakse binnenlandse context, gerelateerd aan het relaas van verzoeker en diens echtgenote en zoals algemeen bekend ingevolge persberichten en verslagen

van Amnesty International, op zich toelaten te stellen dat er in hoofde van verzoeker vrees voor vervolging in de zin van Art. 1 (A) van het Verdrag van Genève dient in aanmerking genomen te worden op basis van zijn nationaliteit en het behoren tot een minderheidsgroep;

Dat artikel 1 al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1958 en goedgekeurd bij wet van 26 juli 1953 tevens voorziet in volgende bepaling:

"Uit gegronde vrees voor vervolging... en die bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen."

Dat de notie "gegronde vrees voor vervolging" zowel een subjectief als een objectief element omvat, welke beide in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling; Dat het subjectieve element impliceert, het in ogenschouw nemen van de persoonlijkheid van de betrokken asielzoeker:

"Etant donné l'importance que l'élément subjectif revêt dans la définition, il est indispensable, lorsque les circonstances de fait n'éclairent pas suffisamment la situation, d'établir la crédibilité des déclarations faites. Il faut alors tenir compte des antécédents personnels et familiaux du demandeur et de son appartenance à tel ou tel groupe racial, religieux, national, social ou politique, sa propre interprétation de la situation et son expérience personnelle; En d'autres termes de tout ce qui peut indiquer que le motif essentiel de sa demande est la crainte" (H.C.R., Guide, § 41.)

Dat van al deze noodzakelijke overwegingen, binnen het kader van de subjectieve vrees, in deze bestreden beslissing geen spoor te bekennen is;

Dat wat het objectieve element betreft, het onderzoek dient gevoerd te worden omtrent de vraag:

- welke graad van risico er is of zou zijn in geval van terugkeer naar het herkomstland
- welke vervolgingsgraad er was in het herkomstland
- welke bewijzen van het voorgaande zijn voorgelegd

Dat aldus het feit dat verzoeker gedurende jaren het slachtoffer was van discriminatie en zelfs van racistische aanvallen met verwondingen tot gevolg, bijna onbelangrijk is geworden;

Dat eveneens is voorbijgegaan aan het feit dat de bepaling van artikel 1, al. 2 van voormeld Verdrag ook van toepassing is wanneer de overheid in gebreke blijft haar beschermende taken te vervullen of wanneer de overheid daden van derden oogluikend toestaat; (L. Lejeune, "'De vervolgende partij", T.R.V, 2000, jg. 1, p.69)

Dat verzoeker bovendien verwijst naar de "guide des procédures et critères" van het UNHCR waarin herhaaldelijk gesteld wordt dat "des persécutions exercées par des particuliers organisés sont de nature à ouvrir un droit à la qualité de réfugié dés lors qu'elles sont en fait encouragées ou tolérées volontairement par l'autorité publique de sorte que l'intéressé n'est pas effectivement en mesure de se réclamer de la protection de celle-ci";

Dat paragraaf 65 van voormelde "guide" stelt dat: " ... Lorsque des actes ayant un caractère discriminatoire grave ou très offensant commis par le peuple, ils peuvent être considérés comme des persécutions s'ils sont sciemment tolérés par les autorités ou si les autorités refusent ou sont incapables d'offrir une protection efficace" (L. Lejeune, o. c., p. 71)

Dat al deze moeilijkheden en discriminerende maatregelen die verzoeker en diens echtgenote ondervinden, een voldoende zwaarwichtig karakter hebben om hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;

Dat om al de bovenstaande redenen verzoeker meent dat het door hem aangevoerd middel ernstig is;";

2.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers zus, M. F., op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat de leider van haar toenmalige aanvallers veroordeeld werd tot twee jaar effectieve opsluiting; dat dit feit door verzoeker bezwaarlijk kan worden opgeworpen als een veroordeling pro forma; dat verzoeker heeft nagelaten om, na de niet nagekomen belofte vanwege de politie om langs te komen, uitleg te vragen bij de politie over deze nalatigheid of desnoods een klacht in te dienen; dat derhalve terecht kon worden geoordeeld dat het doelbewust karakter van de passiviteit van

de politie niet is aangetoond; dat, aangezien uit de ervaring van verzoekers zuster blijkt dat de Tsjechische overheidsinstanties effectief optreden tegen aanvallers, er ten behoeve van verzoeker geen argument kan worden vastgesteld waaruit blijkt dat hij geen bescherming kan genieten of zou kunnen genieten van de Tsjechische autoriteiten; dat, gelet op verzoekers Slowaakse nationaliteit, hij niet heeft aangetoond een beroep te hebben gedaan op de beschermingsmogelijkheden van de Slowaakse autoriteiten; dat er in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker enerzijds stelde dat hij na het politiebezoek samen met zijn vrouw terugkeerde naar het appartement en met de buren een gesprek had over de aanval, terwijl volgens zijn echtgenote zij rechtstreeks naar zijn grootmoeder zijn gevlucht en met niemand over de aanval hebben gesproken, tenzij met haar grootmoeder; dat verzoekers verklaring dat, volgens de buren, de aanvallers banden zouden hebben met de politie hierdoor niet langer geloofwaardig is; dat nergens in het verzoekschrift een poging wordt gedaan deze tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren; dat het gesprek met de buren echter een essentieel element vormt in verzoekers relaas, aangezien de ingeroepen vrees voor vervolging integraal steunt op de mededeling van de buren dat de aanvallers dezelfde zijn als degenen die verzoekers zus hebben aangevallen en dat dezen mogelijk banden met de politie hebben; dat door deze niet betwiste tegenstrijdigheid de feitelijke grondslag waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt, vervalt; dat op grond van dit motief alleen, reeds kon besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid dan ook niet heeft overschreden; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**